ANUL III, Nr. 71 — 4 PAGINI — 3 LEI — MARŢI, 22 IUNIE 1943

TRANSNISTRIA

GAZETĂ PENTRU LUMINAREA POPORULUI

Director: N. P. SMOCHINĂ

Redacţia şi Administraţia: Bucureşti I. Str. Sărindar Nr. 5-7-9 Tel. 3.84.30

Prim Redactor: DIOMID STRUNGARU

Luptăm pentru dreptatea, viața și libertatea tuturor. Luptăm și noi și pentru voi — iubiți transnistreni — Mareșal Antonescu

O NOUA MASCĂ A SOVIETELOR

De câtva timp Moscova a anunţat ca o măsură necesară *dizolvarea* Cominternului.

In realitate, este vorba de aplicarea unei noui tactici. Pe de o parte ar vrea să împace pe aliaţi, ca să nu se mai preocupe de „pericolul comunist", iar pe de altă parte urmăresc să facă partidele comuniste din alte ţări, cum este încercarea cu cel din Anglia, de a pătrunde în sânul partidelor democratice, pentru a le destrăma...

In adevăr, Lenin, propovăduia *„ura de clasă, războiul civil şi revoluţia socială,* care să ducă la dictatura proletariatului". Iar *„minciuna, trădarea şi înşelăciunea"* erau armele care i-au adus triumful.

Ajungând la cârmă, creatorul statului sovietic a înlocuit naţionalismul rusesc cu internaţionalismul; a făcut un stat fără graniţe sub numele de U. R. S. S., iar stema naţională a înlocuit-o prin steaua cu cinci capete, adică cele cinci continente. Şi pe toate acestea le-a pus în serviciul Moscovei, care urma să ajungă capitala lumii întregi. Ca dovadă a celor de mai sus, la conferinţa dela Leningrad, din Ianuarie 1918, Lenin pune membrilor participanţi, condiţia de a *„lupta împotriva propriilor guverne, de a susţine revoluţia bolşevică şi guvernul sovietic".*

Partea ciudată însă este, că Internaţionala comunistă din punct de vedere juridic, ar fi superioară partidului comunist din Uniunea sovietică care formează numai o secţie. Practic însă, ea este substituită acestui partid, Şi acest fapt îl recunosc chiar Lenin şi Stalin. Astfel, Lenin susţine că Internaţionala comunistă s'a contopit cu statul U. R. S. S. (*Opere* vol. XXIV, pag. 248), formând o unitate indivizibilă.

Organizarea Cominternului s'a făcut după aceea a partidului bolşevic, având ca deviză *„partid unic mondial, cu dictatura proletariatului".*

Stalin, de asemenea este socotit ca *„părinte al programului Cominternului"*, adoptat de cel de al şaselea Congres, dela 1 Septembrie 1928. „Lupta pentru triumful revoluţiei mondiale, pentru dictatura proletariatului, comunismul internaţional şi federaţia statelor din lumea întreagă" sub egida Moscovei, sunt fraze luate din programul partidului bolşevic.

Aşa dar, despre o *dizolvare* a Cominternului nu poate fi vorba. Ar însemna că Moscova nu vrea să se servească mai departe de comuniştii din ţările străine. Ori, aceasta ar fi o dovadă că Sovietele renunţă la propaganda comunistă şi la planurile lor de expansiune.

Dar, cine poate crede aceasta din moment ce bolşevicii menţin mai departe denumirea statului de „Uniunea Republicilor socialiste sovietice", stema pe care o ştim şi deviza adresată proletarilor.

„Dizolvarea" Cominternului nu poate fi privită decât ca o nouă mască în care se ascunde tactica impusă de împrejurările în care se află Sovietele, pentru a amăgi lumea odată mai mult.

N. P. Smochină

TRANSNISTRIA ROMÂNEASCĂ

Cum să se îndoiască cineva că Transnistria, ţinutul minunat dintre Nistru şi Bug, nu este trup din trupul României, când pe tot întinsul acesta de pământ, sunt numai locuitori români? Cei mai mulţi din ei, chiar nici nu ştiu să vorbească decât numai curat moldoveneşte, pronunţând cuvintele cu o limbă lată, în graiul lor dulce şi plin de sonoritate îmbătătoare.

Cum poate să spună un drumeţ, că gospodăria în care a intrat nu este a unui român, dacă pătrunzând în locuinţă, este întâmpinat de stăpân cu blândeţe, bunăvoinţă şi tragere de inimă, rostind primitor, cu faţa înflorită de un zâmbet plin de bunătate: „Ghine-aţi poposit pi la noi. Şădeţi o lecuţă pi taburelu ista, ca să vă mai hodiniţi, ci sinteţi ostenit di atâta amar di cali. Ian cată cât colb aţi adunat pi strae"!

Cum să nu fie românească întinderea asta de pământ, când peste holde şi câmpii, răsună numai doine cu vers şi slovă moldovenească.

Oricine se poate convinge la faţa locului, că în toate aşezămintele de locuinţe omeneşti, din întreg teritoriul transnistrian, se simte pronunţat cu zvâcneşte, plin de vioiciune, pulsul unui trai românesc şi se vede o viaţă curat românească.

Prin urmare, băştinaşii sunt Moldoveni de viţă veche, cu obiceiurile, cântecele şi jocurile noastre strămoşeşti, nemaipomenit de frumoase.. Iar ca o dovadă care stabileşte şi mai temeinic cele spuse mai sus, este şi faptul că această provincie, înainte de a trece sub ocrotirea Românilor, însişi Ruşii o numeau „Republica Moldovenească".

Transnistria este, deci, fără nici un pic de tăgăduială, un ţinut curat românesc şi va rămâne lipit la sânul cald de mamă al României, pentru totdeauna, şi nimeni nu va fi în stare să ne-o mai smulgă vreodată.

Theodor D. Caraman

ROMÂNIA ESTE ALIATA LEALĂ A GERMANIEI IN LUPTA PENTRU APĂRAREA CIVILIZAŢIEI EUROPENE ŞI EXISTENŢEI SALE NAŢIONALE

Discursul d-lui general Pantazi ministrul Apărării Naţionale ţinut la radio

In cadrul ordei festive ostăşeşti româno-germane, d. general Pantazi, ministrul Apărării Naţionale, a rostit următorul discurs:

M. S. REGELE MIHAI I

Se împlinesc doi ani de când Ţara noastră luptă împotriva Rusiei Sovietice, doi ani de grele încercări, de străduinţă şi de glorie.

Războiul acesta pe care istoria Românilor îl va înregistra ca pe unul din momentele ei cele mai eroice nu este o invenţiune a politicei sau rezultatul unei constrângeri. El ne apare astăzi tuturor celor ce înţelegem drumurile existenţei naţionale ca o reacţiune firică a Neamului, o tresărire a instinctului nostru de conservare în faţa morţii.

Ştim cu toţii că planurile imperialismului sovietic presupuneau distrugerea naţionalismului românesc. Insulă izolată la marginea oceanului slav eram condamnaţi să dispărem pentru a nu-i stânjeni expansiunea lui tiranică. De 130 de ani valurile acestei invaziuni băteau din ce în ce mai puternic în trupul Patriei noastre. Conştiinţa românească însă, dela Ion Brătianu la Mareşalul Antonescu, a opus în contra forţei brutale ideia nepieritoare a dreptăţii şi voinţa de viaţă a unui popor care a supraviţuit celor mai vitrege împrejurări. Am dăinuit aici la gurile Dunării ca expresie a unor mari şi permanente necesităţi europene dar şi ca manifestare a unei vitalităţi naţionale ce nu se va stinge niciodată.

Această conştiinţă naţională ne-a impus să luăm armele şi să apărăm ceea ce ne este mai scump decât viaţa: libertatea şi fiinţa Statului Naţional.

Alte popoare ca Finlandezii şi neamurile baltice aruncate de soartă pe acelaşi linie a năvălirilor slave, au reacţionat la fel. Forţa noastră ca şi a lor stă în dreptatea cauzei pentru care luptăm, dreptate care se confundă cu cele mai vechi şi mai nobile idei ale civilizaţiei europene.

Aceste idei pe care se întemeia viaţa noastră de stat au fost nu de mult timp înfrânte. Să ne amintim de acele clipe de umilinţă şi desnădejde din 1940 când ţara noastră încolţită din toate părţile a fost sfâşiată fără luptă. Să ne amintim de atitudinea fără precedent în istoria statelor civilizate a Rusiei Sovietice împunându-se evacuarea în 3 zile a două Provincii româneşti.

Ne vom da seama că lovitura pe care Republicile Socialiste o dădeau securitatea Europei. Ţara noastră nu era în acel moment decât punctul extrem unde barbaria comunismului de factură rusă se manifesta în toată claritatea.

D. Mareşal ION ANTONESCU

După această agresiune a Sovietelor procesul de descompunere al Românilor a fost continuat de către ceilalţi duşmani ai ei.

In clipa aceasta de prăbuşire a graniţelor şi a Statului, Ţara desnădăjduită a chemat la conducere pe Mareşalul Antonescu. Istoria nepărtinitoare va arăta neasemuitele greutăţi pe care a trebuit să le învingă voinţa şi curajul acestui mare soldat pentru a reda forţa şi su-

(Continuare în pag. 4-a)

PORNIM LA DRUM

Acum doi ani, la 22 Iunie 1941, armata română, la comanda Mareşalului nostru, a trecut Prutul, croindu-şi cu bărbăţie drumul către fraţii care gemeau sub călcâiul comunist.

Am fost, atunci, pătrunşi de cea mai copleşitoare emoţie de bucurie, fiindcă simţeam, cu toţii, că ceasul reintregirii noastre a sunat. Simţeam că, din acel ceas, pornim către marea biruinţă românească.

Astăzi, după scurgerea celor doi ani, admirăm cu inima plină de recunoştinţă şi mândrie naţională, faptele de vitejie ale bravei noastre armate.

Şi tot astfel, ziua de 22 Iunie a fost pentru noi un îndemn stăruitor să pornim la drum cu această gazetă nouă: „Transnistria" — destinată poporului.

Cu începere de astăzi, pornim, mânaţi de o caldă dragoste frăţească, hotărîţi să dăruim, prin scrisul nostru, tot sprijinul, care să ajute la înviorarea vieţii româneşti, pe plaiurile Transnistriei, pentru desrobirea căreia s'a cerut cel mai mare tribut de sânge românesc.

Inima de frate e mai scumpă ca orice. Simţim o sfântă şi legitimă datorie să facem ca inima tuturor Moldovenilor transnistrieni să bată românește. Dar, pentru aceasta, şi cugetul lor trebue îndrumat.

Ştim doar că adevărul cu privire la obârşia lor, fraţii noştri nu-l puteau avea adânc în conştiinţă, atât timp cât stăpânirea străină le-a bumbăcit urechile cu tot felul de minciuni despre neamul românesc.

Ştim că în sufletele lor s'a turnat veninul doctrinei comuniste, pentru a-i abate, pe toţi, din drumul credinţei strămoşeşti şi a-i face să ducă un traiu neomenesc.

Pornim, deci, la drum, pentru a duce o rază de lumină, acolo unde stăpânirea haină a lucrat în aşa fel, ca nimeni să nu se desmeticească din întunerec, cerând vreo îndreptare.

In scrisul nostru vom aduce un cuvânt de îmbărbătare pentru durerea ţărănimii transnistriene, despuiată de avuţi un gând de mângâiere plânsului a mii de familii, răsleţite prin izgonirea părinţilor, fraţilor şi surorilor din propriile lor case.

Porniţi pe acest drum, în slujba Transnistriei, vom continua să facem cunoscut această problemă, dovedind tuturor că nu râvnim decât drepturile care ni se cuvin, pentrucă sunt drepturile noastre firesti.

In jurul unor astfel de idei călăuzitoare, rugăm să se înmănuncheze, în primul rând, toţi intelectualii transnistrieni, pentru ca din prisosul de cunoştinţe să creştem numărul dovezilor de românism, întărind dreptatea noastră în răsărit.

Dorim din toată inima ca fraţii Români, din oricare parte a Ţării, să ne facă cinste, publicând în coloanele gazetei „Transnistria" ori de câte ori au de spus un cuvânt pentru fraţii transnistrieni, care aşteaptă, nerăbdători, ziua mântuirii lor.

Vom păstra cea mai pioasă recunoştinţă acelor care ne vor sprijini cu îndemnul şi cu fapta, pentru a face să reînvie tradiţionala viaţă românească peste durerea încrustată pe feţele Moldovenilor dintre Nistru şi Bug.

Cu voia lui Dumnezeu, vom merge tot înainte!

TÂLCUL LUPTEI NOASTRE

Astăzi se împlinesc doi ani, de când neamul nostru a început bătălia pentru desrobirea pământului sfârtecat din trupul Moldovei şi pentru eliberarea fraţilor din părţile răsăritene ale Nistrului.

Sărbătorim doi ani de lupte sub steagurile biruitoare ale bravei noastre oştiri, pornită să înfrunte pe duşman în cel mai îngrozitor război.

Un popor, cu apucături de rasă mongolică moştenite în sânge, se năpustise asupra noastră, încălcându-ne glia străbună. Protăpit în lungul Prutului, la 28 Iunie 1940, colosul bolşevic ameninţa să ne distrugă ţara întreagă şi să răstoarne civilizaţia de veacuri a bătrânului continent european.

Evenimentele politice şi militare, care s'au petrecut după ce Fuehrerul, Duceţe şi Mareşalul nostru au sfâşiat masca ipocrită, sub care se ascundea Uniunea Sovietică, ne dau, astăzi, a înţelege, în mod limpede, soarta cea mai tragică, ce se pregătea pentru întreaga lume.

Noi, Românii, niciodată n'am fost mai ameninţaţi cu pieirea, decât atunci, când aceşti ultimi barbari au trecut cu tăvălucul peste poporul basarabean, jinduind să-şi deschidă drum liber spre sud-vest.

De pe marginea acestei înspăimântătoare prăpastii ne-a salvat un singur om: Mareşalul Antonescu!

Mareşalul Conducător, în aţe căruí mâini trecuseră destinele Ţării în împrejurări atât de grele, a hotărît să întoarcă „Apusul Neamului în Răsărit", păstrând ferma convingere că, apoi: „din Răsărit ne vom stăpâni Apusul".

In zorii zilei de 22 Iunie 1941, a ordonat vitejilor săi ostaşi trecerea Prutului. Onoarea Ţării, pângărită cu un an în urmă, trebuia readusă. Fraţii care, legaţi de strămoşescul pământ, au rămas să îndure umilinţa unei stăpâniri păgâne, trebuiau scoşi din chinurile Iadului.

In cei doi ani de lupte încleştate, soldatul român a smuls victore după victorie pe întinsele câmpuri de luptă, îngenunchind un duşman mult mai numeros şi mai puternic înarmat. Conduse cu atâta iscusinţă de bravul nostru Mareşal Erou, steagurile armatei Regelui Mihai I, s'au acoperit, pretutindeni, de lauri.

Călcând pe urmele voevozilor Moldovei, mai ales după ce ne erau bine cunoscute intenţiunile duşmanului, bătălia noastră nu putea conteni la Nistru. Dincolo de această „blestemată" apă românească ne aşteptau, cu braţele deschise, întinzându-ne pâine şi sare, mii şi mii de fraţi. Pe de altă parte, războiul reintregirii noastre în părţile de răsărit a fost sortit să fie şi Războiu Sfânt, menit să apere Creştinătatea, drepturile, libertatea şi onoarea a zeci de popoare subjugate.

A fost hărăzit de către Cei de Sus ca, alături de cea mai puternică armată din lume, armata marelui Reich, să punem şi noi umărul nostru ajutând la îndeplinirea sfintei misiuni.

Iată, într'adevăr, minunatul tâlc al luptei noastre, cuprins în lapidarele cuvinte ale Domnului Mareşal: „Luptăm pentru dreptatea, viaţa şi libertatea tuturor. Luptăm deci şi pentru voi, iubiţi transnistreni".

A fost voia Domnului ca, prin această mare luptă, să ne vedem descătuşaţi şi fraţii transnistreni, în sufletele cărora se turnase otrava înstrăinării în decursul celor 150 de ani de robie ţaristă şi comunistă.

Totuşi, după cum un mileniu de înstrăinare n'a fost — şi niciodată nu va fi — o piedică în simţământul nostru de a ne considera laolaltă cu fraţii din Apus, tot astfel cei 150 de ani de hapsână stăpânire rusească nu pot întuneca dreptăţile neamului românesc de peste Nistru. Aceasta, cu atât mai mult cu cât, în decursul acestor doi ani de luptă înverşunată, ele au fost răsplătite cu jertfirea a mii şi mii de vieţi româneşti.

Transnistrie, pământ strămoşesc, sfinţit cu prinosul de sânge al ostaşului român, azi eşti sortită să devii una cu trupul bătrânei Moldove, brăzdând în marginea de răsărit a ţării un nou hotar românesc.

Tu ştii că pentru tine şi sutele de mii de Români din cuprinsul tău şi mai departe, Ţara n'a precupeţit nicio jertfă. Pe acest pământ, în care voi, fraţii noştri, staţi înrădăcinaţi de veacuri, datinele străbune şi păstrându-vă neîntinate graiul, trebue să se statornicească reapururi dreptatea neamului românesc.

Au trecut doi ani de luptă crâncenă şi bătălia continuă cu aceeaşi înverşunare.

Luptăm mai departe, pentrucă suntem încredinţaţi de dreptatea cauzei noastre.

Luptăm să ne răzbunăm pe un duşman hrăpăret, care, de atâtea ori ne-a încălcat.

Luptăm să ştergem cea mai ruşinoasă pată din istoria civilizaţiei omeneşti.

Luptăm atât timp, cât neamul românesc de pretutindeni nu-şi regăseşte liniştea şi mângâierea sub adăpostul ocrotitor al Parlei.

Atunci, când toate steagurile noastre vor fâlfâi victorioase, strâns uniţi în jurul Conducătorului, vom începe o nouă viaţă, sub domnia înfloritoare a Majestăţii Sale Regelui Mihai I, Regele înţelegător de hotare şi Stăpânitorul Românilor de pretutindeni.

Diomid Strungaru

ASOCIAŢIA „PRIETENII TRANSNISTRIEI"

„Gazeta Transilvaniei" în numărul 41 din 2 Iunie 1943 ne aduce vestea îmbucurătoare că la 30 Mai a. c., la Braşov, s'a constituit Asociaţia „PRIETENII TRANSNISTRIEI".

Asociaţia a luat fiinţă din îndemnul d-lui prof. V. Jinga, rectorul Academiei de Inalte Studii Comerciale şi Industriale din Cluj-Braşov, cu prilejul unui festival închinat Românilor din Transnistria.

In conferinţa rostită, d. rector V. Jinga a arătat, cu dovezi netăgăduite, că *Românii transnistrieni sânt în cea mai mare parte băştinaşi* şi că ei *„reprezintă o realitate etnică recunoscută chiar de guvernul sovietic".*

Asupra acestor fapte, d. prof. V. Jinga, atrage atenţia cu privire la *„politica viitoare de Stat pentru aşezarea graniţelor noastre etnice".*

Interesul d-lui rector V. Jinga pentru Românii transnistrieni este cunoscut de mult. In anul 1939 a susţinut cauza noastră în Parlamentul ţării. Cu ocazia războiului, la care a luat parte, a publicat interesante impresii despre Românii transnistrieni.

Ştirea înfiinţării Asociaţiei *„Prietenii Transnistriei"* ne umple inima de bucurie. Ea este destinată să facă o legătură cât mai strânsă între cele două provincii din apusul şi răsăritul ţării, unite şi printr'un trecut plin de suferinţe.

TRANSNISTRIENII SUB IMPRESIA PRIMEI ZILE DE RĂZBOIU

CÂND S'A INCEPUT RĂZBOIUL

Era o dimineață de Iunie liniștită. Pe cer niciun nor și nicăieri nici o aburire. Deasupra satului domnea o tăcere de mormânt.

Dar, deodată, dinspre Nistru ceva a întrerupt această tăcere. Un sunet pe care abia îl auzeam la început, din ce în ce devenea mai tare și asurzitor. Văzduhul a început să clocotească. M'am uitat în partea de unde veneau aceste sunete strașnice. Am văzut, chiar deasupra Nistrului, mai multe avioane care zburau, îndreptându-se către micul orășel Dubăsari, din Transnistria.

Vuetul acestor păsări uriașe nu se potrivea cu acel al avioanelor rusești. Credeam totuși, că-s avioane sovietice. Cu îndepărtarea lor, trecuse și aceste vuete.

În scurt timp se apropie iar de oraș, dar cu o suerătură asurzitoare. Nu-mi venea a crede că poate fi altceva decât o manevră organizată de armata roșie.

O trăsnitură puternică a făcut să se clatine pământul de sub mine. Dornic să aflu amănunte despre această întâmplare neașteptată, am luat-o fuga spre colhoz, unde era radio. În cancelaria colhozului deacuma câțiva săteni se sfătuiau între ei. Peste câtva timp, radio ne-a înștiințat că la microfon se află Molotov.

Președintele comisarilor, Molotov, a vorbit că la ora 5 dimineața, Germania a declarat război URSS-ului și în timpul acesta au fost bombardate mai multe localități industriale și economice ca: Chișinău, Odessa, Kiew, Minsk și altele.

În oraș se vedeau ostași din armata roșie uciși, tancuri, camioane sfărâmate și o jumătate din cazarma ostașilor dărâmată.

Toate ziarele scriau despre intrarea URSS-ului în război cu Germania, Italia, Finlanda, România, etc.

S'a anunțat mobilizarea generală și măsurile luate.

Pe la amiază au mai zburat 12 avioane, care au bombardat și ele căzărmile ce se aflau în orășelul nostru și au pricinuit mari pierderi armatei. Între ostași și populație domnea o spaimă nemaipomenită.

În clubul colhozului a fost chemată lumea, pentrucă avea să se desfășoare un „meeting". La acest „meeting" a vorbit: președintele colhozului, organizatorul de partid și câțiva din membrii de partid, chiar dintre cei localnici. Vorbitorii au spus, că toată lumea trebue să lupte pentru URSS până la ultima picătură de sânge, că URSS va birui cum a mai biruit și că, după bătălie, el va rămâne stăpân peste toată lumea.

La sfârșit, colhoznicii, în grupuri, au început a vorbi despre război. Cea mai mare parte din săteni erau de părere că vor câștiga războiul Germanii, fiindcă din cea dintâi zi s'a văzut ce lovitură puternică a primit Uniunea Sovietică.

Jidanii și comuniștii nu se bucurau de această lovitură pe care o primise Rusia Sovietică în prima zi de război.

Mulți dintre ai noștri, cari aveau părinți și rude prin Siberia doreau din suflet să vină cât mai repede Germanii și Românii, dar ne temeam să vorbim unul cu altul despre aceasta.

Am ținut cu toții ascunși în inimă această mare dorință din ziua de Duminică 22 Iunie 1941, pe care bunul Dumnezeu a vrut să ne-o îndeplinească în scurt timp.

B. Ciobanu
Student transnistrian

IN CEASUL DESROBIRII

In țara urgiei și nedreptății, omorului și deportărilor fierbea nespusa teroare comunistă. Anul 1941, prin toate urgiile lui, se asemăna cu anii trecuți. Isprăvile sălbatice în Polonia și Finlanda, cruzimile nemai pomenite în Republica Moldovenească și teroarea și deportările în Basarabia nu duceau spre bine.

Groaznica fiară comunistă își întindea ghiarele ei sângeroase peste Europa, îngrozind întreaga lume. Cruzimea călăilor bolșevici creștea pe zi ce trecea.

Și prin vaerul acestor chinuri blestemate, într'o sfântă Duminică de Iunie, când mii de rugi se ridicau în fața icoanelor ascunse, mulțime de avioane au sburat peste meleagurile noastre vestejite. Câteva bubuituri au zguduit pământul. Ele dădeau de veste că sună **ceasul desrobirei noastre.**

Prin lumea ce, mirată, ieșise în stradă, a fulgerat vestea: **„Au bombardat căzărmile și cazematele din Dubăsari!.."** Fiecare a simțit că avioanele ce poartă pe aripile lor semnul Crucii, vor pune capăt acestor zile mohorîte.

In dimineața aceleiași sfinte Duminici, odată cu răsăritul soarelui, noi am cetit, în foițele aruncate din avioane, în limba noastră înțeleasă, cuvintele:

„Astăzi sună ceasul desrobirii voastre. Sabia de foc a armatei Române, alături de armata germană, taie lanțurile robiei... Ele vă scapă de iadul roșu... Victoria este a noastră, căci dreptatea Dumnezeiască e cu noi!..."

„Mii de mâni au făcut semnul crucii, șoptind:

„Ajută-le Doamne! Mare-i Puterea Ta!"...

Dar în ziua aceea, alături cu lacrimile de nădejde și bucurie au curs și lacrimi de durere: mobilizare totală, spaimă și concentrări de trupe!

Pe toate drumurile, oameni streini înarmați, omorând pe loc, fără judecată, „păzeau" satele.

Erau din acei ticăloși, care în 1917 au fost sloboziți din toate pușcăriile țariste, care semănând urgia, au ajuns să conducă destinul poporului rus; acei oameni care în anii colectivizării au pustiit satele, deportând atâtea milioane de părinți, mame și copii; acei oameni, care începând cu Anul 1935 au umplut Siberia cu mormintele bieților oameni nevinovați, iubitori de muncă și dreptate.

Ziua de 22 Iunie 1941, a fost însemnată prin arestări, dar și mai însemnată în propagandă, iudeo-comunistă. Prin toate satele, jidanii și comuniștii ruși și locali au început activitatea cu felurite metode: **cântece patriotice, adunări, chemări, amenințări și arestări...**

Și cu toate acestea, seara, în case, pe ascuns, mergea altă „propagandă". Părinții, împreună cu rudele și copiii între ei, puneau alta la cale. Ei știu mai multe. Tinerii, care crescuseră sub urgia comunistă, se adăpau cu vorbele pline din înțelepciunea lor.

Și chiar dacă în satul meu Mahala, ca și în atâtea alte sate, era al de Sâdor Driholu — un prost de comunist, Titiana Pollacica — o vacă poloneză analfabetă Trofim Poleacu — „partorg" (organizator de partid) și prost ca un dop, și un venetic de rus **Sotnicov** — președinte al colhozului, cu toți „tovarășii": **Leiba Cațelman, Moise Steinberg și Strul Freidchin;** la acești mișei, comuniști, satul nici nu s'a uitat la ei. S'au supus lor, că așa era scris în „ceasloval" păngăritorului și pușcăriașului tovarăș Stalin.

Știa poporul, poate nu atât de bine, dar se pricepea, cine sunt Românii, cine sunt Nemții, dar mai bine știau cine-s Rușii: „Ori și cum or și, dar mai răi ca aștea știm că n'or mai fi. Dacă ți răi, nu mai suna clopotele în fiecare sărbătoare la Biserică. Și ași fost biserițile stricate ca la noi. Dacă era ii răi, nu mai era niși boierii din sela deal, dija Criulenii"..

Astfel de cuvinte auzeai din gura fiecăruț Moldovean.

Și ei aveau dreptate. Așa și era.

Avioanele germane și române veneau din ce în ce mai des. Fețele zâmbitoare și pline de viață a piloților, care câte odată zburau foarte aproape de pământ, jos, călduros saluta populația civilă. In fiecare hârtie aruncată jos citeau pe ascuns oamenii ceva nou.

Și ce dreaptă și sfântă era slova lor:

„Cătați, oameni buni, cum să bat ii capu și di noi?

Chiar, să ni diosăghiască de moscali, ni scriu să îmblăm în alb îmbrăcați!"...

Moldovenii așteptau cu nerăbdare pe acei care erau porniți peste Prut cu **Dumnezeu, cu Dreptatea** și cu **Viața...**

„Stăpânirea", însă dădea altfel de sfaturi:

„Fugiți umini buni, că-i morte. Fașistă i rumunscă boieri o să vă tate, o să vă scotă ochi. Luați viutovca și mars!... mars, ...la batai cu ii!"...

Așa se strofoleau pe la mitfuguri, dând din mâini și răsucindu-și perciunii, neamul iudaicilor, farisei veacului XX.

(Știa Stalin cât e de bun câinile la casă!...)

Dar în zădar sforțările lor.

Cum era să lupte bătrânii, cărora le-au luat feciorii, le-au ucis cumnații, socrii și le-au instrelnat nepoții?!

Cum erau să lupte femeile pentru acei care le-au furat copiii, le-au împușcat soții și le-au luat ultimul boț de mămăligă?!...

Toti au jurat, că vor muri mai bine pe aceste plaiuri strămoșești decât să se lupte sau să se ducă cu Rușii.

Vl. Barcaru
student transnistrian

La plecarea ostașilor

Voi ați plecat, chemați de amintire,
Spre Nistrul care străjuește țara.
V'ați limpezit, ca un isvor, din jale,
Ca să spălați rușinea și ocara...

Erau maramele pe holde 'ntinse
Și borangicul se torcea din soare,
Culca, pe Prut, rochii de umbre, salcea
Și pe coline se 'nșirau covoare.

Indemn străbun creștea dela Lipinți,
Striga, dela Chilia, Petru Rareș,
Se destramă plâns greu din mănăstiri,
Când rostul desrobirii drumul are-și.

Trimise Prutul veste la Hotin
Să liniștească'n țintirim hatmanii,
Apele se bucurau, în murmur,
C'or să primească 'n sânul lor dușmanii.

Voi ați trecut, pe drumuri de demult,
Să semănați, ca'n veacuri, biruința.
Naintea voastră iadul tremura,
In urma voastră înflorea credința...

Ca mâine drumul sfânt îl veți schimba
Spre zarea care 'ncheie-a țării undă,
Ca sfărâmând hotare nefirești,
Să faceți România iar rotundă...

Și 'nvredniciți de bunul Dumnezeu,
În visurile care se 'mplinesc,
Să 'ntindeți țării steagul curcubeu...
Departe... până 'n Bugul românăesc...

D. Iov

PENTRU SUFLET

Prin credință la biruință

Vremurile de răscruce și de mari încercări pe care le străbatem, pe lângă cumplitele nenorociri pe care le revarsă cu neîndurare asupra oamenilor și popoarelor, au și o parte bună: smulg din amorțeală, răscolesc zăcămintele sufletești, silesc la limpezirea gândurilor și năzuințelor, îndârjesc voințele, oțelesc caracterele și hotărăsc cine este și cine nu este vrednic de o viață liberă și rodnică pe lume.

Din istoria omenirii știm că arma, prin care omul și popoarele au învins toate piedicile și greutățile, oricât de mari s'ar fi arătat ele, a fost puterea credinței în Dumnezeu, credința în destinul patriei, credința în biruința dreptății și în triumful binelui; în primul rând însă credința în Dumnezeu, dela care pleacă toate și care le cuprinde pe toate.

Omul fără credință e ca marinarul fără busolă, ca un călător care nu știe ce vrea și nici încotro merge. El nici nu-i vrednic de numele de om. Fiindcă ce-e ace deosebește pe om de celelalte viețuitoare este mai ales năzuința lui neostoită spre Cer, spre Dumnezeu, spre desăvârșire. Popoare întregi lipsite de credință n'au fost niciodată. Au fost însă popoare bântuite, în parte, de vântul uscat al necredinței. Astfel de popoare, mai de vreme sau mai târziu s'au stins și au dispărut pentru vecie de pe scena istoriei.

Poporul român a fost totdeauna un popor al credinței, un popor al evlaviei, ori pe unde l-au răsfirat împrejurările vitrege din trecutul său și oricât de mari au fost suferințele sale. Moldovenii de peste Nistru, frați de un sânge și de o lege cu noi cei din Patria-Mumă, cu toată propaganda meșteșugită și în ciuda luptei necruțătoare, dusă de regimul sovietic timp de 25 ani contra religiei și bisericii, n'au uitat de Dumnezeu, nu și-au lepădat credința și nici nu și-au vândut sufletul tiranilor și pângăritorilor de cele sfinte. Au gemut, au răbdat și au nădăjduit. Și de aceea au învins.

Prin suferință la înviere și prin credință la biruință.

Eliberarea pământului dintre Nistru și Bug de sub jugul străin a însemnat începutul de veleat nou pentru chinuitul popor din aceste părți. Războiul și greutățile lui nu îngădue o stare cu totul fericită și lipsită de nemulțumiri. Orice om cu judecata dreaptă nu poate să nu recunoască însă, cât de mare este deosebirea între ce a fost și ce este. Lumea de aici a început să simtă și să înțeleagă și ea ce-i libertatea, ce-i omenia, ce-i sufletul, ce-i credința, ce-i Dumnezeu.

Întoarcerea blândului popor de peste Nistru la căile credinței, dela care încercaseră să-l abată cu orice preț cruzii stăpânitori de până mai ieri, este un lucru care nu se poate tăgădui. Începutul, e adevărat, a fost greu. Dacă nu s'a putut face cât ar fi trebuit, aceasta s'a întâmplat datorită nu bisericii și credinței, care sunt sfinte și fără prihană, ci slăbiciunilor și lipsurilor legate de firea omenească.

Cârma corabiei credinței se află astăzi în mâinile energice și sigure ale Inalt Prea Sfințitului Visarion, a cărui personalitate și putere de înfăptuire sunt o chezășie a marilor împliniri de mâine. Cei mari îl vor înțelege și cei mici îl vor ajuta, pentru a face din provincia de peste Nistru un pământ binecuvântat, presărat cu biserici și catedrale, și locuit de un norod temător de Dumnezeu, harnic și fericit.

Gazeta „Transnistria", bucium românesc în aceste locuri, nu va uita tocmai trăsătura de bază a sufletului românesc: credința. Deaceea săptămână de săptămână, cititorii vor afla aici hrana sufletească de care au flămânzit atâta, sub forma mai ales a tâlcului sfintei Evanghelii, izvor veșnic nesecat și neasemănat de învățătură și înțelepciune.

Alături de truda neîntreruptă și neobosită a slujitorilor altarelor, înfăptuitori credincioși ai gândurilor marelui Mitropolit, slova noastră fierbinte va însemna un ajutor neprecupețit pentru înviorarea și oțelirea sufletelor, prin deșteptarea și întărirea credinței, fără de care nu poate fi izbândă și biruință.

Ion Apostol

ȚINUTURILE NOASTRE DINTRE PRUT ȘI BUG

Cunoscând amănuntele istoriei ne dăm seama tot mai mult de trecutul comun al Moldovenilor în spațiul dela răsărit de Carpați până departe spre Bug; spațiu *în care n'a existat niciodată urmele vreunui stat slav organizat.* Domnii și boierii români au stăpânit întinse pământuri dincolo de Nistru, iar satele vechi românești sunt dovada permanenței neamului nostru în Transnistria. Nistrul a fost totdeauna o apă românească, ambele maluri fiind în stăpânirea Domnilor Moldovei.

Dar nu numai atâta. Se știe că un mic teritoriu din sudul Moldovei, cuprins între Prut și Nistru, s'a numit pe vremuri Basarabia, după numele Basarabilor munteni, de care a fost stăpânit câtva timp. Dupăce Turcii ocupă Chilia și Cetatea Albă în 1484, ei devin stăpâni ai acestui teritoriu, transformat în raia, în care se găseau și coloniști Tătari, ca și dincolo de Nistru, până la limanul Bugului. Aflat sub aceeași stăpânire turco-tătară, spațiul dintre Prut și Bug s'a numit la un moment dat *Basarabia* (așa cum am arătat și în lucrarea mea *„Românii din Răsărit"*).

Numeroși autori și izvoare contemporane confirmă această denumire. Astfel *I. L. Carra*, fostul secretar al lui Grigore Al. Ghica, Domnitorul Moldovei, a întocmit în 1777 un poect de împărțire a Turciei europene, în care face propunerea fantezistă ca să se atribuie regelui Prusiei Moldova și *Basarabia* până la Marea Neagră, care cuprindea ținutul cuprins între Prut și Bug, aflat sub stăpânirea efectivă a Turcilor, anume Bugeacul tătărăsc și ținutul Edisan.

Tot în acea vreme la 1782, căpitanul austriac Lauterer, care călătorește dela Cherson la Viena, prin Rusia Nouă, Ucraina Hanului și Moldova, în jurnalul întocmit de dânsul numește Olatul Oceacovului *Basarabia*. Ceva mai mult, acest călător precizează că localitatea *Olt*, denumită mai pe urmă *Golta*, așezată la vărsarea pârâului Codârna în Bug, se găsește *„în Basarabia"*.

Ienochi Frangopol, dragomanul ambasadei prusiene dela Constantinopole, menționează svonurile care circulau atunci că Rusia amenința cu război pe Turci, ca să poată ocupa Oceacovul, Bender și *„toată Basarabia"*.

Este evident că *Basarabia* era nu numai regiunea Bugeacului dintre Prut și Nistru, ci și Olatul Oceacovului dintre Nistru, Bug și Marea Neagră, la nord mărginindu-se cu Podolia, pe cursul apelor Ingorlâc și Codârna.

In 1785—1786 inginerul Al. Rigelman redactă o lucrare asupra Rusiei Noi, însoțită de o hartă, în care Ucraina Hanului apare unită cu Bugeacul sub numele de *Basarabia*. In 1788 *Volney* întocmește o hartă anexată proectului său de împărțire a Turciei și în care Basarabia este cuprinsă între Prut și Bug, întinzându-se spre nord până la Tighina și pe cursul apelor Ingorlâc și Codâna. Autorul acestui fantezist proect atribuia Rusiei, Moldova cu Basarabia, Bulgaria și Rumelia. Examinând și criticând proectul lui Volney, care se arăta „prea stăpânit de influența diplomației rusești", Brion dela Tour formulează un alt poect de împărțire a Turciei, tot în 1788. El preconiza organizarea a 4 mari monarhii în răsăritul Europei, dintre care a treia urma să cuprindă: Polonia, Curlanda și *Basarabia dintre Bug și Nistru*... In afară de aceste patru monarhii s'ar mai fi organizat trei regate, în nordul Africei, Egiptul ar fi trecut Franței iar Valahia, Moldova și *Basarabia dela Nistru la Dunăre*, ar fi revenit Austriei...

Fantezia diplomatică era foarte activă, în acea vreme, mai ales în ce privește situația din sud-estul Europei. In 1788 apare „un proect anonim" de împărțire a Turciei, în care autorul precizează că ar trebui organizate trei monarhii din cuprinsul imperiului otoman; Polonia putea fi menținută ca Stat independent cu un rege ereditar, atribuindu-se Valahia, Moldova și *Basarabia*.

Denumirea de *Basarabia* apare dar destul de des în veacul XVIII și este de observat cg în geografie, actele și tratatele politice din acea vreme, sub acest nume se înțelegea spațiul dintre Prutul de jos și limanul Bugului, atâta cât stăpâneau Turco-Tătarii.

In proectul din 1788 al ministrului prusian Herzbesg se atribuia Rusiei „coastele Mării Negre până la Dunăre, adică Oceacovul și *Basarabia*"... Regele Prusiei se interesa tot atunci dacă Rusia, în urma războiului în care era atunci angajată, dorea să ocupe „Oceacovul cu districtul său și chiar întreaga *Basarabie*..."

La începutul veacului XIX denumirea de Basarabia apare în același înțeles. Astfel Talleyrand în Memoriul pe care-l prezenta lui Napoleon în 1805, îi înfățișa un proect prin care, credea el, că s'ar putea ajunge la pacificarea Europei, prin împăcarea Austriei cu Franța. Monarhia habsburgică urma să primească, în acest scop, compensație în orientul Europei „de-lungul Dunării și să ocupe Valahia, Moldova și *Basarabia*..." și o parte din Dobrogea de Nord... Tot astfel Vicontele de Janquière în Istoria imperiului otoman precizează că prin pacea dela Iași din 1792 „Rusia obținu Crimeia, peninsula Taman, o parte din Cuban și *din Basarabia*, cetatea Oceacov, adică regiunea dintre Bug și Nistru, apă care deveni hotar între Rusia și Turcia.

Negustorii străini care făceau comerț în orașele dela Nordul Mării Negre, scriau prin 1805, din „Odesa, *cette ville maritime de la Bessarabie*".

După răpirea din 1812, Rușii întrebuințează denumirea de Basarabia pentru spațiul cuprins între Nistru și Prut, crezând că vor putea crea o tradiție nouă acestui teritoriu moldovenesc.

Fapt este că „Basarabia, *care în mod obișnuit a făcut parte din Moldova*", se întindea în veacul XVIII până la Bug, cuprinzând o parte însemnată din teritoriul Transnistriei, pentruca apoi să fie ocupată în întregime și robită de Rusia.

In felul acesta se creiase o tradiție comună între Moldova și Transnistria, care s'a păstrat pentru spațiul dintre Prut și Bug, și sub ocupația rusească prin administrația bisericească, până la 1837. Dar și după această dată sufletul poporului moldovan n'a putut fi desfăcut în două iar slova scrisă, care era răspândită și peste Bug, dela Chișinău, este dovada sentimentelor comune de care erau stăpâniți toți Moldovenii. Asta i-a făcut pe Moldovenii de peste Nistru ca în 1917—1918 să ceară și ei *„unirea cu țara"* ca să nu fie lăsați pradă regimului tiranic rusesc.

Au dreptul, acei buni Români, ca măcar astăzi să-și vadă visul împlinit, de a fi străji în hotarele Țării românești.

Prof. Emil Diaconescu

ELEVELE DELA LICEUL ORTODOX ROMÂN DIN ODESA IN OSPEȚIE

Primul Institut Românesc de fete din Odesa, inființat de Societatea Ortodoxă a Femeilor Române. — Elevele-moldovence de peste Nistru în Capitala României.—La Eroul Necunoscut.—Primirea de către Domnul Mareșal.—Serbarea dela Liceul „Zoe Râmniceanu".—Vizitarea Capitalei și a frumuseților depe Valea Prahovei.—Inchinare la Mormântul Regilor dela Curtea de Argeș

Se împlinește un an și jumătate de când neobosita Prințesă Alexandrina Gr. Cantacuzino, președinta Societății Ortodoxe a Femeilor Române, însoțită de doamna doctor Terente, secretara societății, în dragostea cea mare pentru copiii Moldovenilor din Odesa, s'au deplasat în capitala Transnistriei spre a le împărți daruri, cu prilejul Sfintelor Sărbători ale Crăciunului.

Era iarna anului 1941—1942, când, pentru prima oară în viața lor, peste 1000 copilași vedeau un pom de Crăciun.

Acolo, în jurul acelui pom și în atmosfera aceia creștinească, s'a născut ideia înființării unei școli românești în Odesa, idee concepută de nobila doamnă Cantacuzino.

Inapoiată în București, d-sa a convocat consiliul Societății Ortodoxe, arătându-i intenția d-sale în ceeace privește înființarea școalei românești de la la Odesa.

Nu trecu mult timp și în primăvara anului 1942, în cursul lunei Mai, o echipă de doamne, membre ale Societății Ortodoxe din București, în frunte cu d-na doctor Terente, d-na Gory și d-ra Nimfa Djonat, au plecat la Odesa, unde, cu concursul binevoitor al d-lor prof. Gh. Alexianu, Guvernatorul Transnistriei, General Gheorghiu, comandantul militar al Odesei, colonel Cartianu—actualul general Cartianu — șeful comisiei de capituri, comandor Bardescu, comandantul portului Odesa, Gherman Pântea, primarul Odesei, Vidrașcu, ajutor de primar, N. Smochină, președintele Românilor Transnistrieni și S. Dumitrescu, președintele Cercului Românilor din Odesa, s'a putut aranja o clădire cu internat, cum și o mică capelă, care au costat circa 135.000 mărci.

Când totul era aproape terminat, erau lipsă numai elevele; dar pentru a le avea în școală era lucru foarte greu, căci, după cum aflase dela bolșevici, nu mai școala lor era bună.

După multă trudă, constând într'o adevărată cruciadă, în Odesa și prin împrejurimi, clasele au început să fie populate, dar, după ce aceste micuțe și-au dat seama de îngrijirea ce o au în internatul școalei, cât și de dragostea ce li se arată în școala românească, au atras acolo și alte eleve, făcând astfel ca numărul acestora să crească chiar după ce școala începuse.

Majoritatea acestor eleve erau orfane, părinții lor fiind uciși de bolșevici sau trimiși în Siberia; de aceia ele nu știau românește, căci regimul bolșevic urmărea să le desnaționalizeze, făcându-le întâi să-și piardă limba românească.

Astfel a luat ființă la Odesa „Institutul Ortodox de fete", dependent de „Societatea Ortodoxă a Femeilor Române" din București.

Munca mai grea abia acum începea însă, căci aceste moldovence erau nedisciplinate, sub regimul comunist ele putând să-și schimbe profesorii când le plăceau.

Datorită d-nei Nicolicescu, directoarea Institutului, cât și celorlalte profesoare, după o muncă titanică de 7 luni de zile, toate aceste eleve au devenit ascultătoare, vorbind foarte bine românește, părintele Irineu Felea — confesorul școalei — îndrumând aceste vlăstare spre biserică și ideia creștină ortodoxă.

ELEVELE „ȘCOALEI ORTODOXE" IN BUCUREȘTI

Dragostea d-nei Alexandrina Cantacuzino pentru „fetițele mele", cum spunea domnia-sa, o determină să facă tot efortul spre a le aduce să-și vadă țara din care se trag.

In acest scop, cu concursul material al Guvernământului, 90 de eleve din cele 6 clase, conduse de d-na Nicolicescu, directoarea școalei, și corpul profesoral, au plecat spre București, cu un vagon special, unde au sosit în dimineața zilei de Sâmbătă 29 Mai 1943.

Pe peronul Gării de Nord, ele au fost primite cu flori de d-na Cantacuzino, președinta generală a Societății și de comitetul central în frunte cu doamnele Soare, Vineș, Iarca, Costea, Teodoru, Terente și numeroase membre ale societății, cum și d. Romulus Preoțescu, delegatul Ministerului Propagandei Naționale.

LA EROUL NECUNOSCUT

După ce au lăsat bagajele la internatul Liceului Ortodox, unde au luat și micul dejun, elevele au plecat cu autobuzele în Parcul Carol, la Mormântul Eroului Necunoscut, spre a depune o coroană de flori.

PRIMIREA DE CATRE D. MAREȘAL

In după amiaza aceleiași zile, d. Mareșal Ion Antonescu, Conducătorul Statului, și d-na Maria Mareșal Antonescu au binevoit a le primi la Președinția Consiliului de Miniștri din Piața Victoriei.

Mai erau de față d-nii lt. colonel Romeo Zaharia, prim aghiotant al Conducătorului, maior Cristescu, d-nele Alexandrina Cantacuzino, Vineș, Costea, Soare, dr. Terente și corpul profesoral.

După ce doamnele profesoare au fost prezentate domnului Mareșal, o elevă, înmânând un buchet cu flori d-lui Mareșal, a rostit următoarele:

„Domnule Mareșal, noi, fiicele dumneavoastră din Transnistria, căreia i-ați redat viața și ne ocrotiți cu atâta putere, venim să vă asigurăm că vom fi bune românce, duioase mame, creștine adevărate, vrednice de jertfa mare a ostașilor români. Să trăiți Domnule Mareșal".

Luând cuvântul d-na Alexandrina Cantacuzino a spus:

„DOMNULE MAREȘAL!

In numele Soc. Ortodoxe a Femeilor Române, să-mi fie îngăduit să aduc în fața dvs. un moment în care se verifică o muncă grea de răspunderi covârșitoare timp de șapte luni, pentru ca să trecem examenul acesta în fața dvs.

Nici un minut imaginea dvs. nu s'a despărțit de școală și de noi toți.

Și putem spune că în numele Patriei, al Regelui și al dvs. Domnule Mareșal, s'a muncit cu hărnicie fără pereche.

Am datoria să închin un omagiu directoarei acestei școli, care ca adevărată soție de ostaș, s'a dovedit ceas cu ceas, și clipă cu clipă, acestei munci.

In fața dvs. omagiez prietenele mele, care m'au ajutat în această muncă.

Viitorul este în mâna Domnului.

Oricare ar fi împrejurările, nu se poate contesta că românii și în timp de război clădesc lăcașuri de cultură și credință închinată lui Dumnezeu.

Domnule Mareșal, munca aceasta v'o închinăm întreagă dvs.

Și încă odată țin să vă asigur că devotamentul nostru vă este întreg câștigat, ca și viața noastră și toate puterile noastre pentrucă această muncă depusă, cinstește o țară și o face să se ridice pe culmi, care ori când se poate valorifica ca un tezaur neprețuit de vitejie și onoare".

D. Mareșal Antonescu a răspuns d-nei Alexandrina Cantacuzino, ținând o cuvântare al cărui text îl publicăm în inima acestei dări de seamă.

După aceia elevele au cântat mai multe cântece moldovenești din Transnistria și au recitat câteva poezii, printre care „Limba Noastră" de Al. Mateevici.

Plăcut impresionați, d. Mareșal și Doamna au stat de vorbă cu elevele, interesându-se în de aproape de noua lor viață din școala românească.

— *„Vă văd voinice"*,—a spus la un moment dat d. Mareșal.

— *„Cum să nu fim, dacă ni se dă să mâncăm de cinci ori pe zi!"*, răspunse o elevă.

Apoi, d-na directoare Nicolicescu, explică d-lui Mareșal că numai în felul acesta a isbutit să îndrepte aceste copile, care erau într'un hal de slăbiciune cum nu se poate spune, atunci când au venit în școală.

Inainte de a părăsi Președinția Consiliului de Miniștri, d-na Mareșal a avut grijă să li se servească micuțelor câte ceva din ale mâncării.

SERBAREA DELA „LICEUL ROMNICEANU"

A doua zi, Duminică dimineața, au asistat la slujba religioasă dela capela școalei ortodoxe și au cântat la „Radio", apoi după masă la orele 4 au dat o serbare la Liceul Romniceanu, unde elevele au jucat, au cântat și au declamat în fața unui numeros public din Capitală, de față fiind și Doamna Mareșal Antonescu.

La sfârșitul serbării elevele au primit diferite daruri printre care și câteva cărți dela d. prof. Smochină, președintele Asociației transnistrienilor.

VIZITAREA CAPITALEI

In cursul celorlalte zile, elevele și profesoarele, au văzut Sala Tronului dela Palatul Regal din Calea Victoriei, Ateneul Român, câteva muzee și tot ceiace putea să intereseze pe acești copii care veneau pentru prima dată în Capitala țării lor de obârșie.

Printre vizitele făcute la diferite instituții de Stat este și aceia dela Ministerul Propagandei Naționale, unde d. ministru prof. Alexandru Marcu, le-a primit cu multă căldură, dăruindu-le cărți de cetit și vederi din țară, iar pentru ca șederea în București să fie cât mai plăcută le-a mai dat și suma de 100.000 lei.

PE VALEA PRAHOVEI

Cu două autobuze grupul de eleve au plecat apoi pe Valea Prahovei, sub conducerea d-lui Romulus Preoțescu, din Mnisterul Propagandei Naționale. Au luat parte la excursie și d-na Alex. Cantacuzino, d-nele Vineș, dr. Costea, Nicolicescu, dr. Terente, Gory, d-ra Rădulescu, etc.

Frumusețile acestei regiuni au fost privite cu multă plăcere de aceste moldovence, iar vizitarea Castelului Peleș și a Mănăstirei din Sinaia le-au impresionat adânc.

După ce au mers la Castelul Zamora dela Bușteni, unde au fost primite de d-na Cantacuzino, elevele au plecat la Brașov unde au fost întâmpinate de fruntașii orașului, în cap cu prefectul județului și primarul orașului.

A doua zi fiind „Ziua Eroilor", elevele au luat parte la solemnitatea comemorării eroilor, după care au vizitat Brașovul.

D. rector al Universității din Brașov, — profesorul Victor Jinga, — a oferit o masă în onoarea elevelor din Odesa, masă la care au luat parte d. primar al orașului, și numeroase doamne din societatea ortodoxă, secția Brașov.

A treia zi, grupul a plecat la Bran. Acolo au vizitat Castelul, apoi trecând munții Carpați pe la Rucăr, au sosit la Curtea de Argeș, unde au fost primite de P. S. S. episcopul Emil Antal.

După ce au vizitat Mănăstirea și s'au închinat la mormintele Regilor României, elevele și însoțitoarele s'au întors în Capitala pe care au părăsit-o cu trenul de Odesa, fiind conduse de un grup de eleve dela școala ortodoxă din Capitală și de numeroase doamne din comitetul societății în frunte cu d-na Cantacuzino, președinta societății.

Romulus Preoțescu

Domnul Mareșal Antonescu stând de vorbă cu elevele primului liceu ortodox din Odesa

CUVÂNTAREA D-LUI MAREȘAL ANTONESCU

DOAMNĂ PREȘEDINTĂ,

Alături de harnicul și bunul îndrumător care este d. Alexianu și de Inalt Prea Sfințitul Puiu, ați început în ținuturile de dincolo de Nistru o operă de înălțare morală și de luminare spirituală, care vă cinstește și vă dă dreptul la recunoștința acestor copile și a noastră.

Aducând aceste tinere vlăstare în fața sfintelor altare și deschizându-le larg, prin învățătură, exemplu și bună tălmăcire, binefăcătoarele precepte ale moralei creștine, în care ne-am născut, trăim și vom muri noi, după cum s'au născut, au trăit și au murit înaintașii lor, creșteți o generație care va avea drept îndreptar în viață iubirea, iar nu ura dintre oameni.

Sădind în sufletele lor fragede iubirea de aproape și de frate, le pregătiți să înțeleagă mai târziu că omul trebue să fie privit, tratat și condus ca om, oricare ar fi limba și credința lui, vârsta sau ocupațiile lui, avutul sau sărăcia lui, meritele sau păcatele lui.

Călăuziți în viață ca oameni și ca popor de această morală superioară nu am alunecat pe panta răzbunării și administrăm ținuturile, de unde vin acești scumpi copii, în baza drepturilor de ocupanți pe cari ni le dă legile internaționale și nu în dușmani, în oameni civilizați, nu în barbari, în credincioși cari au frică de Dumnezeu, nu în inconștienți cari, căutând să lovească în ceeace nu se poate atinge, se lovesc mai curând sau mai târziu singuri.

Facem acolo, îndrăsnesc să o spun, nu numai o operă de redresare morală, dar și o operă de înfrățire între toți și de civilizată și dreaptă administrație pentru toți.

In doi ani, am refăcut satele, fermele, orașele, căile ferate, porturile, școalele, bisericile, fabricile și mai presus de toate, am readus armonia între copii și părinți, între conducători și conduși, între țăranii harnici cari culeg în libertate rodul muncii lor din ceeace fiecare aruncă în brazdă și între cărturarii cari, de cele mai multe ori, nu le este dat să vadă rodul pe care îl dă sămânța împrăștiată de ei cu atâta trudă în întuneric.

Oricare ar fi amenințările de care nu ne temem și ofensele cari nu pe noi ne umilesc, cari ni se aruncă zilnic prin văzduh, de dincolo de baionetele noastre, noi mergem înainte și vă sfătuesc să mergeți înainte.

Stau cu recunoștință în fața dvs., a prea cucernicului preot și a doamnelor din comitet și profesoare, care cu atâta abnegație și cu suflet de românce vă ajută în opera înălțătoare ce înfăptuiți și vă asigur că veți fi răsplătite, — a încheiat d. Mareșal.

PENTRU NEAM ȘI ȚARĂ

In publicația refăcută a „Transnistriei", s'a găsit cu cale să existe și o rubrică anume intitulată **„Despre Neam și Țară"**, care să înfățișeze istoria și geografia Patriei.

Dacă pentru unii dintre cetitori rândurile noastre nu vor fi decât o reimprospătare a cunoștințelor despre faptele politice și culturale, ca și a descrierii frumuseților țării, ele vor face cunoscut fraților transnistrieni tocmai aceea ce de veacuri le-a fost atât de meșteșugit ascuns: **Românii și România...**

Și cel dintâiu lucru despre care își vor da seama cetitorii noștri de peste Nistru și Bug, va fi acela că **Moldovean** și **Român,** una este, ca și **limba** și **credința,** ce le-am păstrat din moși, strămoși...

Pământul românesc este foarte bine plăsmuit și armonios împărțit pentru traiul omului, cu munții săi falnici, bogați în păduri, dealuri, acoperite de livezi și vii și șesuri întinse, cu cereale...

Are ape nenumărate, fie repezi de munte, forestruind deacurmezișul culmi semețe, fie lenevind în lunci sau bălți, dar și unele și altele bogate în pește...

Bogățiile scoase din lăuntrul pământului: fier, aluminiu, aur, argint, cărbuni, sare, petrol, gaz metan, ape minerale, ș. a. d., pentru ei — cari nu au decât carierele de piatră și vărăriile din lungul Nistrului sau băile de la mare — vor fi tot atâtea dovezi despre bogăția pământului românesc.

Firește, că unii din ei vor face comparație cu ceea ce au văzut — poate în timpul lor de surghiun — în Caucaz, Ural, Siberia sau la Tula, dar curând vor înțelege că cele din Carpați și de la Reșița sunt mai de preț, pentrucă sunt ale noastre...

Tot atât de veche ca și pământul pe care îl locuim, este și istoria noastră. Ea se desfășoară în timp, neîntrerupt până astăzi, cu o continuitate pe care nu o găsim la nici unul din vecini.

Incepe dela strămoșii strămoșilor noștri, dela popoarele preistorice, trecând peste Geto-Daci și Romani, cari ne-au dat o origine atât de nobilă...

Povestea neamului românesc este apoi un șir nesfârșit de suferințe, rezultat al așezării noastre, cum spune cronicarul, „în calea tuturor răutăților".

Mai întâi năvălirile barbare, tocmai în timpul cel mai greu, al copilăriei, amenințarea, vreme de aproape 500 de ani, a stăpânirii turcești, răutatea vecinilor, Unguri și Polonezi, iar mai târziu „pericolul rusesc" — ne-au stânjenit mult desvoltarea ca țară și neam.

De aceea și afirmarea noastră în istoria lumii se face mai ales — ca luptători... și încă luptători ai Crucii și ai Credinței...

De la Mircea cel Mare, cu victoria de la Rovine, trecând peste Podul Inalt al lui Ștefan cel Mare, „Atletul lui Hristos" cum îl numește Papa dela Roma, Călugărenii „Marelui Mihai", Grivița domnitorului Carol I... și până la armatele victorioase, din Răsărit, ale Regelui Mihai I..., noi am servit în totdeauna Europei, de „pavăză a creștinătății"...

Din cauza asuprirei stăpânitorilor cari au ocupat vremelnic o bună parte din țara noastră, regiunile de peste munți, cum și din pricina relei conduceri a unor domni din Muntenia, istoria noastră cunoaște și revoluții, a lui Horia, Closca și Crișan și Avram Iancu, în Transilvania și Tudor Vladimirescu, în Muntenia.

Iar ca semn al superiorității noastre sufletești între neamurile înconjurătoare, stă dovada că Bulgarilor le-am dat pe cei mai mari conducători, frații Asănești, Ungurilor, pe cel mai mare general — Iancu de Huniade — și pe cel mai mare rege — Matei Corvin, fiul lui Iancu — și Rușilor, pe cel mai mare mitropolit, Petru Movilă.

In felul acesta înțelegem noi să prezentăm rubrica **„Despre Neam și Țară".**

Dela munte, la mare, dela întinsul holdelor și bogățiile pământului la așezările comerciale, dela Buerebista, regele Geto-Dacilor — cu cea mai întinsă stăpânire pe care a avut-o vreodată neamul nostru — și până la luptele de azi pentru reîntregirea țării, vom întinde pânza istoriei, urzită pe geografia Patriei.

Din punctele luminoase politice și culturale ale neamului și din frumusețile țării, toți ai noștri de dincolo de Nistru vor vedea ce suntem și vor înțelege ce putem să facem...

Prof. C. V. Pușcașu

In semn de pioasă recunoștință, elevele depun o coroană pe mormântul Eroului Necunoscut

Elevele moldovence dela primul liceu românesc din Odesa, în Capitala Țării

DISCURSUL D-LUI GENERAL PANTAZI,

MINISTRUL APĂRĂRII NAŢIONALE ŢINUT LA RADIO

(Urmare din pagina I-a)

fletul Patriei noastre ingenunchiată.

Noi vom aminti numai că, dintr'o ţară împărţită între vecini şi demoralizată, Mareşalul Antonescu a reuşit să facă o ţară care luptă pe câmpul de onoare şi care îşi recâştigă astăzi dreptul să nădăjduiască în viitor.

Pentru salvgardarea fiinţei noastre naţionale, în faţa imperialismului rus, Mareşalul Antonescu a reînoit vechea alianţă a Regelui Carol I, alăturându-se Germaniei. Sunt doi ani de când armatele noastre au pornit alături de cele germane în contra colosului dela Răsărit.

Evenimentele sunt cunoscute.

Ajutată în reorganizarea ei de către Misiunea Militară Germană condusă de Generalul Hansen, Armata Română, însufleţită de convingerea dreptăţii a recucerit într'o lună — de la 22 Iunie la 27 Iulie 1941 — Basarabia şi Bucovina.

Din Bucovina Armata III-a română în strânsă legătură cu Armata 11-a germană de sub conducerea nobilului prieten al României Generalul de Armată Cavaler von Schobert a înaintat peste Bug şi Nipru pătrunzând în Crimeea, iar Armata IV-a după ce a eliberat Basarabia a trecut Nistrul şi la 16 Octombrie 1941 a cucerit Odesa.

Lupta aceasta peste graniţele ţării a fost impusă României de două mari imperative: acela de a cruţa Patria de un război pe teritoriul ei, ceeace ar fi dus-o la ruină şi acela de a contribui la o cât mai mare slăbire a adversarului care se dovedea atât de puternic.

Suntem siguri că nu există nimeni în această ţară care să nu înţeleagă acest lucru.

Am luptat deci mai departe şi în cumplita iarnă a anului 1941—42 trupele române şi germane s'au întâlnit în regiunea Harcovului, pe coasta nordică a Mării de Azov şi în Crimeea. Operaţiunile grele au dus în această iarnă în deosebi Diviziile 1 şi 2 Infanterie în regiunea Lozovaia, Diviziile 1 şi 4 Vânători Munte, 18 şi 19 Infanterie, şi 8 Cavalerie în Crimeea, la Feodosia şi Sevastopol.

In vara anului 1942 la 22 Iunie, un an dela intrarea în războiu luptau cot la cot cu trupele germane, 4 divizii de Infanterie în regiunea Lozovaia-Isium, 4 Divizii de Infanterie şi o divizie de cavalerie în Crimeea sub comanda Mareşalului von Manstein, în timp ce forţele Corpului de Cavalerie se îndreptau pe drumul glorios dela Jeisk, Slawianskaja, Temriuk, Anapa şi Noworosisk.

In cursul lunei Iunie din acel an Sevastopolul era ocupat de trupele române şi germane, iar Corpul 6 Armată român ajungea până sub porţile Stalingradului.

In toată această campanie dela Prut la Stalingrad şi în Caucaz armatele noastre şi-au afirmat valoarea lor militară şi spiritul de sacrificiu al neamului nostru. Marşuri de mii de kilometri, acţiuni eroice, o rezistenţă deasupra tuturor încercărilor au stabilit în faţa lumii, bravura şi calităţile soldatului român. In spatele acestei epoci a cărei mărturie se întinde peste câmpiile Rusiei la umbra crucilor române şi germane, sta credinţa în necesitatea şi dreptul războiului nostru. Fiecare soldat şi ofiţer care a luat parte la această luptă, a înţeles pericolul imens pe care îl reprezentau pentru noi forţa şi organizarea socială a sovietelor. Sub vântul uscat al ideologiei dela Est ţara noastră şi-ar fi pierdut sufletul şi amintirea trecutului ei. Deaceia fiecare a luptat cu hotărire şi cu abnegaţie.

Să ne îndreptăm gândul cu mândrie către aceste pagini de glorie militară ale României şi cu pietate pentru apărarea ţării. Am fost greu încercaţi şi sângele nostru s'a vărsat pe câmpurile de luptă dar acest sacrificiu va sta mâine la temelia securităţii Europei şi deci a linişteei şi libertăţii româneşti.

Ţinem să mărturisim încă odată cu acest prilej admiraţia noastră pentru armata germană, admiraţie pe care nici adversarii ei ireductibili nu îo precupeţesc pentru spiritul eroic şi înaltele tradiţii militare ce o conduc.

Ţinem să mărturisim încă odată calda camaraderie de arme care a însufleţit tot timpul lupa comună a soldaţilor germani şi români al căruî neuitat simbol au fost campaniile dela SEVASTOPOL şi KERCI.

Aceiaşi camaraderie şi aceiaşi stimă au animat armatele în cursul luptelor defensive din iarna anului trecut.

Ce pildă mai înaltă de camaraderie decât acea nobilă înfrăţire în moarte a eroilor germani şi români pe ruinele STALINGRADULUI, moment emoţionant al războiului care aminteşte de cele mai splendide clipe ale vitejiei spartane. Dela Generalul von SCHOBERT, mort pe câmpul de luptă, la Generalul LASCAR căzut, dela ultimul soldat german până la ultimul soldat român, spiritul de camaraderie şi devotament reciproc a fost cea mai înaltă poruncă şi ce mai adânc simţământ care a stăpânit sufletele germane şi române.

Increderea şi lealitatea armatei române a strălucit eroic în luptele grele dela Cotul Donului unde în faţa puternicei contra-ofensive a ruşilor din iarna trecută nu s'au găsit, în clipa de maximum de apărare decât zăgazurile piepturilor române şi germane.

In clipa când ruşii au atacat prin surprindere cu maximum de violenţă la Cotul Donului, lovitura această formidabilă s'a izbit în primul rând în trupul a 11 divizii româneşti. Puhoiul rus a pierdut astfel din forţa lui iniţială permiţând regruparea forţelor aliate şi mai târziu stavilirea definitivă a atacului rus cu pierderii extraordinare de oameni şi armament.

Acţiunea armatei ruseşti începută la 21 Noembrie 1942, a fost primită în acest fel, iar spiritul de rezistenţă al armatelor noastre a rămas acelaş în ciuda tuturor încercărilor. Este de ajuns să privim la incomparabila bătălie a KUBANULUI pentru a înţelege vigoarea nealterată a două armate.

Aceste încercări şi aceste pagini de eroism nu au slăbit armata noastră ci au oţelit-o, nu i-au sdruncinat convingerea în victorie, ci i-au întărit-o.

Şi acum ca şi în trecut, România este aliată leală a Germaniei în această luptă pentru apărarea civilizaţiei şi a existenţei sale naţionale. Voinţa de luptă ne este şi astăzi intactă pentrucă suntem siguri că în acest războiu servim Patriei, Europei şi întregei lumi civilizate. Această atitudine a României nu este de altfel ceva nou. In 1919 armatele române au intrat în Budapesta stârpind comunismul pe care Bela Kuhn încerca să-l înfiinţeze prin Ungaria în inima Europei. Astăzi nu facem decât să apărăm aceleaşi interese europene. Constelaţiile politice s'au schimbat, dar interesele Europei au rămas aceleaşi şi atitudinea României a rămas aceiaş.

Războiul a ajuns acum în faza lui cea mai acută.

Forţele noastre armate sunt însufleţite de aceeaşi hotărâre şi aceeaşi credinţă ca şi la începutul luptei.

La conducerea acestor forţe stă Mareşalul Antonescu a cărui energie şi consecvenţă în acţiune imprimă întregei armate o linie inflexibilă de conduită. Inţărirea şi modernizarea armatei este preocuparea de căpetenie a Mareşalului Antonescu şi a Guvernului său, iar armata română va urma drumul trasat de Mareşal până la ultima ei picătură de forţă.

Să privim deci cu încredere viitorul căci peste toate încercările zilelor de astăzi va veni ceasul împlinirilor noastre naţionale.

Să aducem armatei noastre glorioase tot sprijinul şi toată căldura inimii româneşti, urându-i victorie deplină asupra duşmanilor României.

COMUNIST ARESTAT în SPANIA

BARCELONA, 19 (Rador). — La Barcelona a fost arestat fostul locot. de carabinieri „roşii" Valerian Cozar, element foarte periculos, care s'a făcut vinovat de 55 de omoruri în cursul stăpânirii marxiste.

El lucra actualmente, sub nume fals, la Societatea Tramvaielor din Barcelona.

CELE MAI IMPORTANTE EVENIMENTE ALE SĂPTĂMÂNEI

BERLIN, 19.— (UTA).— In cursul de până acuma al războiului pe frontul răsăritean n'a mai existat în niei un timp, o atât de vastă şi pregnanţă pauză de luptă, ca aceea care dominnă actualmente, de o lungă bucată de vreme, şi mai ales într'un anotimp, care este propice marelor operaţiuni. Această pauză de luptă a fost întreruptă în cursul săptămânei trecute numai de mici operaţiuni cu caracter local, cari însă n'au putut modifica ansamblul tabloului cauzei de luptă. Lupte locale au avut loc la capul de pod de pe Cuban, în spaţiul dela Belev şi în spaţiul dela Orel, unde s'a mai adăogat şi o intensă activitate aeriană, în cadrul căreia întreprinderi şi instalaţii industriale importante pentru război, de pe Volga centrală au fost supuse unor violente bombardări din partea aviaţiei germane.

Neobişnuita pauză de luptă din este este demnă de remarcat în mod deosebit dacă se compară situaţia militară din anul trecut. Atunci bătăliile din luna Mai dela Kerci şi Harcov a constituit preludiul extraordinar de bogat în pierderi, pentru sovietici a ofensivei germane de vară, iar luna Iunie a fost împlinită prin cucerirea în lupte grele a cetăţei Sevastopolului. Insă asemenea comparaţii cu fazele grele a cetăţei Sevastopolului. Insă asemenea campanii din răsărit nu au decât o infimă valoare, deoarece conducerea unui război, absolut sigură de obiectivele sale, nu are nevoie de nici o schematică a strategiei sale. Este numai demn de relevat faptul că în cursul progresiv al verii stau faţă în faţă pe frontul răsăritean într'o esenţială inactivitate 2 armate de milioane de oameni, înarmate până la ultima expresie. Este absolut superflu, să cauţi să pătrunzi în planurile operative a Comandamentului suprem german, deoarece nu se va afla nimic. Atât se ştie că frontul german din Răsărit este şi mai bine înzestrat cu material de război ca în trecut şi că este asigurat cu trupe experimentate în lupte şi cu rezerve într'o asemenea măsură încât permit conducerii germane orice posibilitate, fie defensivă, fie ofensive.

De aceia este inutil să se voiască să se tragă concluzii din această tactică a conducerii germane, condiţionate de factorii puri strategico-militar. Svonurile fantasmagorice referitoare la tratativele germano-sovietice pentru pace au fost respinse la Wilhelstrasse şi caracterizate absurde.

In Marea Mediterană englezii au căutat în cursul acestei săptămâni, după cucerirea Pantelleriei şi a micei insule fortificate, Lampedusa, să-şi treacă convoaiele de vase prin Canalul Siciliei, cu care prilej au fost expuse celor mai violente atacuri ale aviaţiei germane şi italiene, suferind pierderi simţitoare. Mai multe vase de transport, de tonaj mijlociu, depăşind 40.000 de tone au fost scufundate şi numeroase alte vase de transport, precum şi 3 distrugătoare, au fost grav avariate. Instalaţiile portuare dela Bonne, instalaţiile de descărcare ale portului Pantelleria au fost aşisderea atacate cu deplină eficacitate.

Mediterana joacă un rol precumpănitor nu numai în desfăşurarea efectivă a evenimentelor războiului, ci şi în diferitele combinaţii curente ale adversarului. Mediterana este adusă mereu pe planul întâiu al realităţii, de propaganda invazionistă alimentată de cealaltă ţară. De săptămâni dearândul au fost prezentată opiniei publice din Anglia şi U. S. A. şi întoarsă pe toate feţele teama principală a invaziei anglo-saxone de mare stil, în Europa. In opinia publică a adversarului aşteptările au necesitat o aşa ridicată stare de defebricitate încât a fost nevoie de intervenţia factică a unor personalităţi proeminente din tabăra anglo-saxonă pentru constatarea acestor ţări. Aceştia au relevat repercusiunile de ordin psihologic în ipoteza dacă vor fi dovedite irealizabile speranţele atât de optimiste puse în planurile conducerii anglo-saxone. In felul acesta, această propaganda zornăitoare şi grandilocventă poate fi transformată foarte uşor într'un bumerang, care va izbi dureros însuşi moralul de război al adversarului. Reacţia germană la aceastăă propagandă tendenţioasă este în tot cazul foarte calmă. Berlinul nu se indoeşte câtuşi de puţin de faptul că puterile Axei au luat toate măsurile posibile, pe toate coastrele Europei pentru a pregăti un dezastru fără precedent anglo-americanilor, năruindu-le încercarea invaziei.

Tot aşa de absurdă este credinţa inamicului că puterile Axei pot fi zdruncinate în echilibrul lor sufletesc şi în moralul lor de luptă de războiul terorits aerian. Reversul care trebuie reliefat este faptul că atacurile cu bombe anglo-americane, împotriva oraşelor germane şi a zocoastelor teritoriilor ocupate s'au izbit de o apărare germană considerabil mai accentuată faţă de timpul precedent. Toate mijloacele apărării germane, vânătoarei de zi şi de noapte, bateriile de artilerie antiaeriană, numeroase secţii de proiectoare, aparate de ascultare, televizoare, instrumentaţia atât de complicată şi perfectă pusă la punct şi organizaţia atât de desăvârşită a serviciilor tehnice de recunoaşteri, informaţii şi transmisiuni sunt într'o continuă evoluţie progresivă. Insişi aviatorii englezi sunt nevoiţi să mărturisească faptul că au fost întâmpinaţi în regiunile ameninţate de războiul aerian şi mai ales în regiunea Ruhrului, de un foc atât de năprazniic în timpul atacului inamic, încât n'au putut să-şi îndeplinească misiunea, aruncând bombe la întâmplare. Cifrele sutelor de avioane doborite în ultima săptămână sunt mult mai impresionante dacă se ţine seama că în afară de pierderile materiale cântărese mult mai greu pierderea personalului aviatic greu de recrutat şi foarte instruit în timp indelungat.

Din punct de vedere politic, săptămâna scursă a adus un şir de declaraţii şi stabiliri de poziţii remarcabile date de neutri, intersantă şi pentru Axă şi arversarii săi. Primul-ministru al Turciei, Saracioglu, a subliniat de curând şi din nou politica fermă de neutralitate a Turciei faţă de toate puterile beligerante. Aceste declaraţii sunt cât se poate de semnificative, raportându-le la războiul nervilor deslănţuit de anglo-saxoni în Turcia, război culminant în ciuda desminţirilor, cu închiderea graniţelor siriano-turce.

Exposeul premierului nipon şi a lui Shimada, făcut la deschiderea Dietei japoneze reliefează nezdruncinata soliditate a triunghiului politicei mondiale — Berlin, Roma-Tokio. Guvernul nipon n'a lăsat nici o îndoială asupra faptului că aliatul din Extremul Orient al Axei va continua în comun războiul, până la victoria finală, laolaltă cu Germania şi Italia. In deosebi a impresionat alocuţia plină de o adâncă semnificaţie a primului ministru japonez, care a spus că exemplarele victorii obţinute până acum de Japonia constituie o bază solidă pentru Axă, pentru viitoarele operaţiuni.

Ambasadorul sovietic, Litvinov, a comunicat la o recepţie a presei la Teheran că Uniunea sovietică nu se mulţumeşte cu o ieşire, în Mediterană prin Marea Egee, ci are o nevoie şi de un acces în Marea Adriatică. Pentru acest motiv Croaţia, Dalmaţia, Slovenia şi Istria cu Triestul trebuie să alcătuiască un stat slav, care va fi sub tutela Moscovei. In felul acesta, statele Europei estice şi sud-estice vor inceta de a mai avea legătură cu continentul european. Dacă sovieticii prezidează asemenea deziderate, atunci de bună seamă insemnează că se consideră puterea cu cele mai mari prerogative, astăzi, în cadrele alianţei cu anglo-americanii, pentru motivul că Ruşii suportă povara principală a războiului pe continent. Incercarea Moscovei de a-şi impune voinţa şi în politica internă a Angliei, nu numai în politica externă, în ciuda aparentei autodizolvări a kominternului este invederată în cadrele partidului laburist. Cu ,toate că partidul laburist britanic a zădărnicit această primă tentativă, totuşi marele număr al voturilor, care a fost pentru primirea comuniştilor în partidul laburist, scoate în vileag cât de puternic a înrăurit ideologia comunistă în cercurilargi ale lucrătorilor engezi.

Viaţa Mareşalului se confundă cu însăşi viaţa naţiunii române

— scriu ziarele italiene —

ROMA, 18. (Rador). — Ziarele anunţă din Bucureşti că d. Mareşal Antonescu şi-a serbat ziua de naştere. Cu această ocazie, se aminteşte profunda şi vasta transformare pe care Conducătorul României a adus-o în viaţa naţiunii, naţiune pe care a început să o guvernezc în momentul în care era gata să se prăbuşească. Promiţând puţin şi realizând mult, Mareşalul Antonescu a reuşit cu mâna pe sabie, să înfrângă inamicul dinăuntru şi din afară.

Viaţa sa — scriu ziarele — se identifică cu însăşi viaţa naţiunii, aspiraţiile naţionale fiind propriile sale aspiraţii. Conducătorul României şi-a petrecut aniversarea împlinirii a 61 de ani inspectând trupele pe frontul oriental, printre vânătorii de munţe, care, după cum se ştie, s'au arătat cei mai buni dintre eroicii soldaţi români în lupta dusă impotrva bolşevismului.

Intreaga presă publică în pagina ultimelor ştiri o corespondenţă din Bucureşti care informează că Mareşalul Antonescu a inspectat zilele acestea tupele comandate de generalul Petre Dumitrescu, formate în majoritate din vânători de munţe. Mareşalul a vizitat poziţiile ţinute pe frontul de răsărit de eroica divizie a vânătorilor de munţe, care a dat dovadă de un eroism fără pereche în luptele dela Nalcic, pătrunzând adânc în interiorul Caucazului şi meritându-şi astfel numele de „Divizia de fier".

Ziarele citează parte din cuvântarea adresată acestor trupe de Mareşalul Antonescu.

Nici un fel de negocieri pentru pace între Germania şi U.R.S.S.

BERLIN, 19 (Rador). — Ziarul suedez „Nya Dagligt Allehanda" a publicat o ştire cu caracter senzaţional asupra unor pretinse negocieri de pace germano-sovietice ce ar fi duse la Stockholm.

Agenţia DNB. află în această privinţă că ştirea este în intregime inventată, şi că prin răspândirea unei ştiri în care se vorbeşte de conversaţii de această natură şi de combinaţii în legătură cu ele se urmăresc manevre grosolane de cari inamicii puterilor pactului tripartit se folosesc pentru a înşela opinia publică mondială.

CATASTROFALE INUNDAŢII IN CHINA COMUNISTĂ

SHANGHAI, 19 (Rador).—Corespondentul Agenţiei DNB transmite:

Agenţia „Central News" află din Hongkong că ploile torenţiale din ultimele săptămâni au provocat mari inundaţii în regiunea Kuelin, în provincia Kuangsi, unde pagubele trec de 50 milioane de dolari chinezi.

Măsurile luate de autorităţile chiungkingheze nu au dat până acum vreun rezultat.

Un document senzaţional despre legăturile iudaismului cu bolşevismul

BERLIN, 19 (Rador). — O nouă lovadă a legăturilor strânse ce există între interesele evreeşti şi cele bolşevice este adusă de un document găsit în hârtiile dela Qual d'Orsay.

Este vorba de o informaţie confidenţială din 24 Ianuarie 1936, informaţie pe care ministrul de interne de atunci o trimitea colegului său dela externe cu privire la legăturile secretarului „Ligii internaţionale impotriva antisemitismului", evreul Bernhard Locache, cu ambasada sovietică din Paris.

In această informaţie se spune: „Bernhard Locache, secretarul „Ligii internaţionale impotriva antisemitismului" este subvenţionat de sovieticii din 1927. In acea vreme el era în foarte strânse legături cu ambasadorul Rakowsky, care a făcut să fie numit redactor la ziarul „Le Soir", intemeiat de d. Frossard, în prezent ministru al muncii.

După dispariţia acestui ziar, Locache a intemeiat un ziar intitulat „Le Cri Des Peuples" şi a fost ajutat de ambasada sovietică prin consilierul de ambasadă Arens.

Mai târziu, el a fost în legături de prietenie cu un alt consilier al ambasadei sovietice, Divilkovsky, care a murit anul trecut într'un accident de automobil.

Actualmente, Locache primeşte pentru publicarea noului său ziar „Le Droit de Vivre" 10.000 franci lunar deja ambasada Uniunii Sovetelor.

Alegerea noului mitropolit al Ucrainei

KOWEL, 19, (Rador). — Corespondentul Agenţiei D. N. B. transmite:

Sinodul episcopilor, întrunit la Kowel, a ales pe episcopu Damaschin al Camenţei şi Brazlei ca nou şef al bisericii ortodoxe autonome a Ucrainei.

Totdeodată, noul mitropolit primeşte şi rangul de episcop de Voliny.

Mitropolitul Damaschin urmează la conducerea bisericii ortodoxe ucrainiene mitropolitului Alexis, ce a fost asasinat de curând de bande bolşevice.

Societatea Naţională de Editură şi Arte Grafice „DACIA TRAIANĂ", Bucureşti, str. Sărindar 5-7-9, înmatr. sub Nr. 156/942 la Reg. Of. Comerţului Bucureşti.

Tipărită la 19. VI. 1943